

have Lov til at løbe med et Gevær. Jeg tror, at der i mange Tilfælde vil blive langt større Ulemper af en saadan almindelig Jagtrettighed, end der vil blive Fordele for de enkelte, der komme til at drive denne Sport. Hvad angaar Søndagsjagten, er jeg selvfølgelig heller ikke enig med den ærede sidste Taler. Ud fra sit Standpunkt gif han ud fra, at saa mange som muligt skulle have Lov til at jage, altsaa ogsaa om Søndagen, og det er sikkert nok, at en hel Del Mennesker ville blive forhindrede i at jage, naar de ikke maa jage om Søndagen, men jeg har mere tilovers for Wildtet i saa Henseende end for Jægeren, og vist er det, at hvis Jægerne glæde sig over Jagten om Søndagen, maa Wildtet lide derunder. Jeg tror, at det meste Dyrplageri foregaar under Søndagsjagten, idet det bestandig viser sig, at de mest uvøvede Jægere strejfe omkring med deres Bøsse, og enten det nu er Jægeren, der ikke duer, eller Geværet, der ikke duer, bliver Følgen den, at selv om Skudet gaar i den Retning, hvor Dyret er, bliver det kun saaret, men ikke paa en saadan Maade, at de saa fat i det. Jeg mener, at jo færre Skytter, desto bedre for Dyrene, bedst, om det kunde blive faaledes, at Jagt kun dreves af Skytter, som med sikker Haand kunde nedlægge Dyrene. Altsaa, jeg ønsker virkelig Søndagsjagten forbudt, og det først og fremmest for Dyrenes Skyld. Men jeg kan ogsaa sige for Menneskenes Skyld, thi det er ikke alene Dyr, men ogsaa Mennesker, det gaar ud over. Dersom vi faa en Statistik over de Baadestud, som foregaa her i Danmark med Hensyn til Mennesker, skulle vi nok finde, at det store Flertal foregaa om Søndagen. Det kan maasse her siges, at det ogsaa er om Søndagen, at de fleste Jægere gaa ud, men hvis vi kunne faa en Opgørelse procentvis af de Jægere, der gaa ud om Søndagen, og dem, der gaa ud paa Søndagene, vil det sikkert vise sig, at ogsaa procentvis falde forholdsvis de fleste Baadestud paa Søndagene. Og hvorfor? Fordi særlig om Søndagene gaa de uvøvede Skytter ud, som undertiden bruge letfindig Omgang med Skydevaaben, og tillige ere uvante med at bruge dem, og det er dem, der affødtomme de fleste Ulykker for Mennesker med Baadestud. I det nu foreliggende Forslag, faaledes som det er sendt os herved fra Landstinget, er der navnlig to Paragraffer, der ere komne til at kilbre lidt i mine Øren. Dem skal jeg omtale nærmere, skønt allerede den første og tredje Taler har omtalt dem begge. Men jeg tror, det er den Slags Ting, som det er godt bliver sagt to Gange, for at man kan huske det.

Det er for det første § 15, jeg sigter til. Det hedder der i første Punktum: „Jagen er berettiget til at udøve Jagt, medmindre han er fyldt 16 Aar.“ Det finder jeg meget godt, at det er indført, og jeg vilde hellere sige 18 Aar, som den ærede tredje Taler (Dusen) udtalte sig for. Jeg tror ikke, at Føll saa let blive for gamle til at gaa paa Jagt, uden det skulde være, at Djene skulde blive for svage; men jeg mener let, de kunne være for unge. Der var vist intet i Vejen for, om de maatte vente, til de bleve 18 Aar. Men saa kan det gerne være, at hvis vi indføre en saadan Bestemmelse, maa der søjes lidt til her, at nogle maa undtages, som have Lov til at gaa, før de ere 18 Aar, og det er saadanne, som kunne jage paa deres Forældres Marker under Forældres eller Børgers Opsigt, thi det kan naturligvis være sandt, hvad der fra flere Sider indvendes, at naar de skulle være saa gamle, saa de aldrig lært at bruge et Skydevaaben. Jeg vil gerne tro, at den, der ikke har haft en Bøsse i Haanden, naar han er 18 Aar, er lige saa stor en Klodrian til at skyde som den, der er 14; men saadanne unge kunde altsaa under kyndig Vedelse saa den fornødne Velse, naar de maatte gaa paa Jagt under Forældres eller Børgers Opsigt. Naar det blev tilføjet, staar det for mig som fuldstændig korrekt, om man satte 18 Aar i Stedet for 16.

Men saa komme vi til det mørke Punkt, der staar i denne Paragraf, og det er det, at selv i denne Lov, som hedder Jagtloven, skulle Fattiglemmerne være omtalte. Jeg tænkte mig, at de hørte hjemme under Kommunallovene og lignende Love; men det viser sig, at de skulle tiltrække sig Opmærksomhed paa alle Omraader, men ganske vist ikke paa den mest fordelagtige Maade. Der er nogle Personer, som efter dette Lovforslag ikke have Lov til at udøve Jagt, nemlig saadanne, der have begaaet store Forbrydelser, saa de ere blevne idømte store Straffe. Men selv om en Mand har begaaet en Forbrydelse, for hvilken han er bleven idømt 10—20 Dages Bånd og Brød, kan han godt gaa paa Jagt. Naar derimod et Menneske er saa ulykkelig stillet, at han ikke har kunnet skaffe Opholdet til sig og sine, skal det være ham forbudt at tage et Gevær i Haanden. Jeg kan umulig tro, at det høje Ting her oven over kan have haft anden Hensigt med at sætte denne Paragraf ind end en af to. Enten have de herigenem villet slaa fast, at der maatte være Forskel paa fri og Trælle i vort Land, og at de fri Føll altsaa ere de, der kunne ernære sig selv, og Trællene de, der ikke kunne